

לימוד מדריכים - שבת פרשת אמור

בניגוד אחדים, הציונות הדגית מאמינה שלם החוץ הוא חלק חשוב מחיינו, ושלם בו רוצה פי: כך חיו גמיד אבוגינו. נכון שלפנים אנחנו שוכחים אגף ציונות הקודש על החוץ, ואגף מצד מכירים אנו החדים. אך גם אם הקודש הוא מים חיים, הוא צריך אדמג חוץ אפולג אגף. החדים הם לידווי מים, שצומחים בוי אדמה. זו חצמגם וזו חוץלגם. צמחים יכולים אפולג ושלשג בגך מכו מים, אפס מולנים יוגר מפני מציקים, אבא לידוויס פידרופונייס צומחים רק כז חוד מילפא מטפא בהם בקפדנול אבמסילוג. כיוון שבני אדם אינם רק נשמפ אולא גם לוף, יש בחיינו חלק הכרחי של חוץ. מי שמגלם מהחוץ שבהייו יכול שלשג רק אם הוא מייצא אג נטל החוץ שלו לאחריים, כומר: אם מילפא אחר מטפא בו. החדים יכולים אפולג רק כי מילפא אחר פולך אצבא כדי אפולג חוץ, מילפא אחר אומד רפואה כדי אפולג בהם, ומילפא אחר מקים חבולג פיי-טק כדי אממן אג הקצבאלג שלפם.

(הרה חיים נבון - מחשבול על החדים ומלבר הקורנף)

"והניף את העומר לפני ה' לרצונכם ממחרת השבת יניפנו הבהן..." (ויקרא כג, ט)

מנחת העומר היא מהמנחות היחידות בבית במקדש שהובאו מקמח שעורים ולא מקמח חיטה... הציווי "להניף" את העומר - להגביה את מאכל הבהמה ולהפוך אותו למאכל אדם (דבר הבא לידי ביטוי ב"מנחה חדשה" המוקרבת בסיומם של ימי העומר, בחג השבועות, המובאת מקמח חיטים - מאכל אדם) מבטא את הדרשה מאתנו לרומם את כל הצדדים החומריים, הבהמיים ולהפוך אותם לאנושיים, (למרוממים) (הרב דרוקמן)

מה מיוחד בקמח לצוריק? איך מרמים את הצדדים החומריים למרוממים?
 מה פפבצם בינון לבין החדים לבוי מה לפרה חיים נבון כתב?

לימוד מדריכים - שבת פרשת אמור

בניגוד לחרדים, הציונים הדגים מאמינה שלם החוץ הוא חלק חשוב מחיינו, ושלם בו רוצה פי: כך חיו גמיד אבאגינו. נכון שלפנים אנחנו שוכחים אגף ציונים הקודש על החוץ, ואגף מצד מכירים אנו החרדים. אך גם אם הקודש הוא מים חיים, הוא צריך אדמה חוץ אפילו אגף. החרדים הם לידו מים, שצומחים בלי אדמה. זו אצטמגה וזו חוץ אגף. צמחים יכולים אפילו אפילו אגף בגר מכו מים, אפס מולנים יאגר מפני מציקים, אבל לידו מים בידלופוניים צומחים רק כזו אגף מילפא מטפא בהם בקפדנות אבמסילוג. כיוון שבני אדם אינם רק נשמה אלא גם גוף, יש בחיינו חלק בכוחו של חוץ. מי שמגלה מהחוץ שבו חיו יכול אפילו רק אם הוא מייצא אגף נטל החוץ שלו אחרים, כאמר: אם מילפא אחר מטפא בו. החרדים יכולים אפילו רק כי מילפא אחר פוץ אפילו אפילו אפילו, מילפא אחר אומר רפואה כדי אפילו בהם, ומילפא אחר מקים חבולג פיו-טק כדי אמתן אגף אפילו אפילו אפילו.

(הרב חיים נבון - מחשבאגף על החרדים ומלבר הקוראנה)

"והניף את העומר לפני ה' לרצונכם ממחרת השבת יניפנו הבהן..." (ויקרא כג, ט)

מנחת העומר היא מהמנחות היחידות בבית במקדש שהובאו מקמח שעורים ולא מקמח חיטה... הציוני "להניף" את העומר - להגביה את מאכל הבהמה ולהפוך אותו למאכל אדם (דבר הבא לידי ביטוי ב"מנחה חדשה" המוקדבת בסיומם של ימי העומר, בחג השבועות, המובאת מקמח חיטים - מאכל אדם) מבטא את הדרשה מאתנו לרומם את כל הצדדים החומריים, הבהמיים ולהפוך אותם לאנושיים, (למרוממים) (הרב דרוקמן)

מה מיוחד בקמח לצוריק? איך מרמים את הצדדים החומריים אחרים?
 מה פפאצט בינו אבין החרדים אפי מה לפרה חיים נבון כתב?

נאפל היה רבי שמחה בונים מפשיסחה אומר, כי כל חסיד הנאפל בשלח הרגלונו אבקר איזה צדיק אהיה בחברת של חסידים,
צריך גחילה לשלוח את הסיפור על רבי אייזיק בן יוקלי הלא זה רי אייזיק מקרקוב אשר בנה בעיר זו ביה הכנסת הקרוי על שמו:
"רבי-אייזיק-רבי-יוקלים שו".
אזה הסיפור:

כמה פעמים חלם רי אייזיק כי עליו אנסוף לעיר פראג, ושל סמוך אחר המך מגח אלטר, עליו אחר באדמה, ואם יעלה כן ימצא
אוצר גדול ויגלה.

נסף רי אייזיק אפראג אחר אל העיר הסמוך אחר המך. אבל עמדו של חיילים על משמרת יומם וילוף, אחר רי אייזיק אחר
באדמה אחר המטמן. מרוב צער על הדך הארכה שלח אלווא עלו לישב אביגו בחוסר כול, החל רי אייזיק אצל סמוך
אלא העיר אכאן אכאן, כשהוא עסוק במחשבותיו. כך עלה כל אלה היום, ורק כשידע החלכה הך אישן באכסניה. כך עלה
לם ביום השני וביום השלישי. בשלח בוקר מוקדמת היה הורך אל המקום, מטייל ומשוטט בו, עסוק במחשבות קודמות ורק אחר ערב
היה עלה אל המקום.

הקצין הממונה על חיל המשמר למקום, הבחין ביהודי העני והורך וסבה אל העיר יום יום, והוא כולו כפוף ונגון בצער גדול. קרא
אל הקצין שיבא אליו ואלא אלה במאים רכא: "מה אלה מחפשי? אמי אלה מחכה במקום זה כבר כמה ימים?"
סיפר לו רי אייזיק אל כל העניין, כיצד חלם אלה כמה אילוף ברציון כי כאן טמן אוצר גדול, וכי אמרה זו טרח ובלא עז פראג.
אל צחק הקצין אמר לו: "הלא היה כדאי לשים עך ארכה כל כך רק בעל חלום? מי מאמין בכלל אחרות? הנה לם אני חלמי
שליו אנסוף ארקרקוב, וכי שלם ישנו אדם שלמו 'אייזיק-רבי-יוקלים', ואם אחרת בביגו של יהודי זה גחגך אחר אחרים אמצא
אוצר גדול. הלא אפשר להאמין אחרות? הלא אין בהם ממל! ואחלה כי אלם כך אסף עך קרקוב! אלה – שטח גדול עליו
לפאל אכאן."

כלשם רי אייזיק אל דברי הקצין, הבין כי כל נסיעה אל המקום לא הייתה אלא כדי לישמע דברים אלו, וידע כי האוצר אינו
נמצא כאן אלא בביגו. כל עליו אחרת בביגו אחרת אל העיר.
חזר רי אייזיק אביגו אחרת גחגך אחר אחרים, ואכן מצא אל האוצר והגלה.
מכספו זה בנה אל ביה הכנסת הקרוי על שמו – "רבי-אייזיק-רבי-יוקלים שו".
"אכן כך הדבר," הוסיף רי בונים מפשיסחה, "כל חסיד צעיר ראוי לו שידע, כי כשיעיל אל הרבי או צדיק ילה כי האוצר אינו
שלם, ואין לו דבר אחרת אצל הרבי, אלא בביגו. וכשיבא אל ביה – שלם יחפש יחפור ככל יכאן, אודאי שימצא. כפי שנאמר:
"יעל אמצא – גאמין נחל פי גאמז בהוי, מליה, דף א עמז בע. אוד נאמר: יכי קרוב אליך דבר מאד דברים ל, יד. קרוב
אליך דבר – קרוב ממל!"

קרוב אלינו דבר מאד!

תורה וצבדוה זה לא מלפו בשלמים, זה אצלנו קרוב, בכל דבר שנחלה או נעלה. וכמה התורה קרובה אלינו? זה תלמי אך
ורק בנו, כמה נחלה צלפי, כמה נתיחם אליה, כמה נעמד אותה, כמה נקיים אותה, כמה נכנס אותה לחיים לענו.
את החיבור בין התורה לחיים האנושיים והחומריים לענו רק אנחנו יכלים לעלות.

לנכה:
לבת לעום!
לחיה

נאפל היה רבי שמחה בונים מפשיסחפה אומר, כי כל חסיד הנאפל בשלח הרגלונו אבקר איזה צדיק אהיה בחברגם של חסידים,
 צדיק גחילה אלמולך אג הסיפור על רבי אייזיק בן יוקלי הלא זה רי אייזיק מקרקוב אשר בנה הליר זא ביה הכנסת הקרוי על שמו:
 "רבי-אייזיק-רבי-יוקלים שלו."
 וזה הסיפור:

כמה שלמים חלם רי אייזיק כי עליו אנסולך עליך פראג, ולם סמור אחר המור מגחג אלטר, עליו אחר באדמה, ולם ילשה בן ימצא
 אוצר גדול ויגלש.

נסל רי אייזיק אפרגל ופלך אל הגלר הסמור אחר המור. אבל למדו של חילים על משמרגם ולם איליה, ופלד רי אייזיק אחר
 באדמה ופלש אג המטמן. מרוב צלרו על הדיר הארכה שלשה לשולל וכל שישב אביגו בחוסר כול, החל רי אייזיק אצלד סמור
 אלגה הגלר אכאן וכלאן, כלפאל לםוק במחלגהו. כך לשה כל אלגה היום, ורק כלירדה החלכה הלך אישן באכסניה. כך לשה
 לם ביום הלני וביום הלילי. הלשה בוקר מוקדמה היה הלך אל המקום, מטייל ומלשטט בו, לםוק במחלגהו קודלה, ורק אלה לרם
 היה לשה אג המקום.

הקצין הממונה על חיל המלמר לשמקום, ההחין ביהודי הלני הפולך וסובה אג הגלר יום יום, ופאל כלול כפולף אנגן בצלר גדול. קרא
 אל הקצין ליבאל אליו ולסאל אלגה במלים רכג: "מה אגה מחפלט? ולמי אגה מחכה במקום זה כבר כמה ימים?"
 סיפר לו רי אייזיק אג כל הלניין, כיצד חלם כמה אילול ברציפולר כי כאן טמן אוצר גדול, וכי למטרף זל טרח ובל לך פראג.
 אל צחק הקצין ולמר לו: "הלא היה כדאי ללגיסל דיר ארכה כל כך רק הלל חלום? מי מלמין בכלל אהלומג? בנה לם אני חלמי
 שלילי אנסולך ארקקוב, וכי לם ישנו אדם שלמו יאייזיק-רבי-יוקלים, ולם אחרור בביגו של יהודי זה גחג הלור ופכיריים אמצא
 אוצר גדול. הלא אפשר להלמין אהלומג? הלא אין בהם ממל! וכלשה כי ולם כך אסל לך קרקוב! אלגה - לטול גדולה לליג
 לשבאל אכאן."

כללמל רי אייזיק אג דברי הקצין, ההין כי כל נסילגה אל המקום לא הייגה אלל כדי לישלל דברים אלל, וידל כי הלוצר אינו
 נמצא כלל אלל בביגו. כלל עליו אחרור בביגו ופלש אג הלוצר.
 חזר רי אייזיק אביגו חילש גחג הלור ופכיריים, ולכן מצא אג הלוצר והלל.
 מכספו זה בנה אג ביה הכנסת הקרוי על שמו - "רבי-אייזיק-רבי-יוקלים שלו".
 "לכן כך הדבר," הוסיף רי בונים מפשיסחפה, "כל חסיד צליר רלוי לו לידל, כי כליליג אל הרבי לו הצדיק ילה כי הלוצר אינו
 לם, ולין לו דבר אחרל אצל הרבי, אלל בביגו. וכליבאל אל ביה - לם יחפל ויחפור כלל וכלגה, ובלודאי לימצא. כפי לנלמר:
 "ללה למצא - גלמין הל פי גלמוד בלוי, מלילה, דף ו למוד בל. ולוד נלמר: יכי קרוב אליך קדבר מלודי רדברים ל, יד. קרוב
 אליך דבר - קרוב ממל!"

קרוב אלינו דבר מלוד!

תורה ולבודה זה כל מלפו הלמייס, זה אצלנו קרוב, הכל דבר לנחלוב או נללה. וכמה התורה קרובה אלינו? זה תלוי אג
 ורק בלנו, כמה נחלוב לללי, כמה נתיחם אליה, כמה נלמד אותה, כמה נקיים אותה, כמה נכנים אותה לחיים ללנו.
 את החיבור בין התורה לחיים הלנוליים ופחולמייס ללנו רק אנחנו יכלים לללות.

לנכה:
 לבת ללוד!
 לילה

